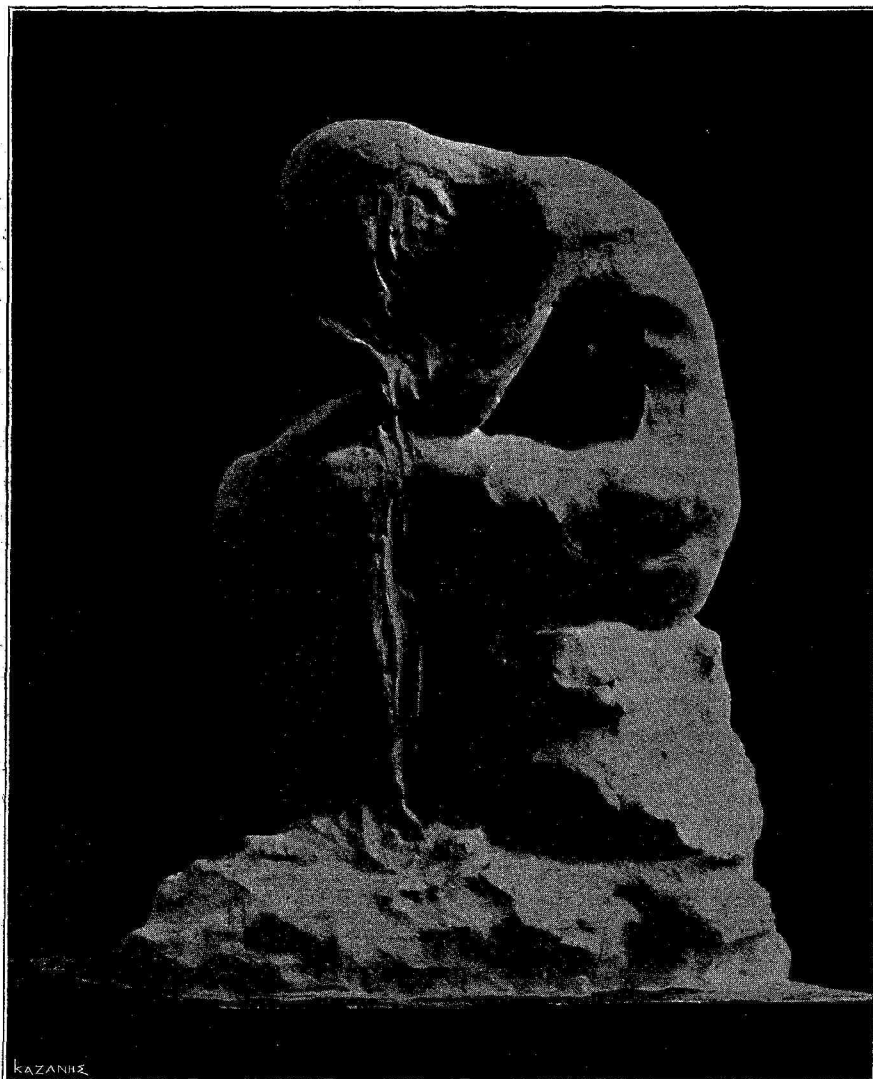

Θ. Θωμοπούλου.

Ἄγχιλος

γόνες ἀπ' τὸ αἷμά της καὶ μ' ἀποκτᾷ. Τέτοια ἀγάπη μόνον εἰς τὰ κάλλη μου τὰ ἡγεμονικά ταιριάζει...

Καὶ ὁ λευκὸς καὶ μυρωμένος κρῖνος, ποῦ ἐλίκνιζετο ὡς τῆς κρυσταλλένιας λίμνης τὴν θροσώδη ὄχθην, ὕψωσε τὰ ἄκρα τῶν πετάλων του, ὥς νὰ θελε νὰ ἰδῇ καλλίετρα μέσθ στὰ μάτια μου καὶ νὰ διαβάσῃ ὅσας σκέψεις μοῦ γεννοῦσαν τῶν ἀνθῶν τὰ λόγια, καὶ ἔπειτα μὲ ἔνευσε νὰ πλησιάσω καὶ μοῦ εἶπε σιγανά :

— Περὶ φανὴ ἀγάπη δὲν βαστᾷ πολὺν καιρόν. Ἡ περηφάνεια τὴν ἀπορροφᾷ. Ὀλίγες μέρες μόνον βασιλεύει ἡ ἀγνή. . .

Μὰ τὸ πεντάφυλλον ἄγριον ῥόδον ἀνιστέναξε ἀπὸ τὸν φράκτιν καὶ μὲ τὸν βελόν του ἀναστειναγμὸν σκορπίσθησαν στὴν γῆν τὰ πέταλά του.

— Ἡ ἀγάπη ξεφυλλίζει τὴν καρδιά μου εἶπε, ἐνῶ κινουσε τὸν γυμνὸν του κάλυκα μὲ θλίψιν. Μαδᾷ ἕνα πρὸς ἕνα τὰ ὠραῖα ὄνειρά της, ὅπως ἐμάδησαν πρὸ ὀλίγου τὰ ἀρωματώδη πέταλά μου. . . Τὴν ἀπογυμνώνει ἀπ' τὸν ἀπαλὸν φλοιὸν τῆς ἀγαθό-

τητος, ποῦ τῆς ἐχάρισεν ὁ Πλάστης, τὴν ἀποσκληρύνῃ, ἂν δὲν προλάβῃ νὰ τὴν παραλύσῃ ἡ ἀπογοήτευσίς. . .

Καὶ ἡ χρυσοπόρφυρος ἀνεμώνη, μὲ τὰ κυρτά, χυμώδη φύλλα της, ποῦ ἐστίλβαν εἰς τῶν ἀκτίων τὰ φιλιά, ἀνοίγε τὴν στεφάνην της νωθρότατα καὶ ἔλεγε :

— Ἀκόμῃ δὲν σπουδάσατε σεῖς τὴν ζωὴν. Σκορπάτε γύρω ἄφθονα τὰ μῦρα τῆς ἀγάπης σας· τὰ σπαταλεῖτε γιὰ νὰ προσελκύσετέ τ' ἀχάριστο ἐκεῖνο χέρι, ποῦ θὰ σᾶς δολοφονήσῃ γιὰ τὴν εὐτυχίον ἢ τὴν ἰδιοτροπίαν του. Φειδωλότεροι εἰς ἐκδηλώσεις θὰ κερδίζατε περισσότερα. Σεῖς ἐξορλεῖτε τὴν ἀγάπην σας· ἐγώ, τοὺς τὴν πούλω ἀντὶ περιποιήσεων! Καὶ ὅταν ἀποθνήσκω στὰ κρυστάλλινα των βάζα, δὲν θρηνῶ παρὰ τὰ ὠραῖα χρώματα, ποῦ τοὺς ἐχάρισα. . .

Καὶ τὸ κόκκινον λείριον εἶπε βουρκαωμένον ἀπ' τὸν πόνον.

— Αὐτὰ μποροῦν νὰ ποῦν ὅσοι δὲν ἔχουνε καρδιά, καλὴ μου ἀνεμώνη. Ὅσοι ὅμως ἔτυχε νὰ